

JAHO DOVÉ LÉTO

Šárka
Hieková

KLOČKAN

Copyright © Šárka Hieková, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Šárka Hieková, 2025

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Aneta Cikánová

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2025

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-463-2

Pro Pavlínu a Klárku

1. kapitola

Klára

Klára si zastrčila pramen tmavých vlasů pod bílou sítku a opět se chopila nože. Mistrová si potrpěla na vzorně nakrájenou cibuli a neakceptovala nic jiného než malé pravidelné kostičky.

„Kláro!“

Slyšela, že na ni Natálie mluví, ale její hlas zněl jako odněkud z dálky. Copak se mohla soustředit, když stál kousek od ní Pavel?

„Ježíš, Kláro, tebe to ještě nepustilo? Pavel má jinou. Smíř se s tím.“

„Nevím, proč bych se s tím měla smířit. To, že je teď zadaný, nic neznamená. Lidé se přece rozcházejí,“ našpulila umíněně puslu.

„Jenomže Pavel je buď pako, nebo přišel o oči, jinak by si už dávno musel všimnout, jaká je Anča slepice. Na poslední praxi ti nalila ocet do omáčky a myslela si, že ji nikdo neviděl.“

„Stejně nám mistrová nevěřila. Copak by její oblíbenkyně Anička mohla udělat něco takového?“ řekla Klára spíš smutně než našťvaně.

„Nechápu, že jí to pořád prochází.“ Na rozdíl od Kláry Natálie svůj vztek neskrývala. „Každýmu dělá jen to nejhorší, šikanuje, pomlouvá a donáščí, ale učitelům a mistrový leze do zadku. S čím můžu pomoci, paní učitelko, ty nové šaty vám tak sluší, paní učitelko,“ pitvořila se.

„No jo, ale že jí to žere i Pavel,“ vzdychla Klára.

„Protože má Anča černej pásek v lichocení,“ odfrkla si Naty. „Teda, ten guláš se ti tak povedl, Pavlíku. Není divu, že nejlepší kuchaři na světě jsou chlapi,“ napodobovala spolužačku. „A taky už... to.“

„Jako už?“ vykulila Klára oči.

Věřila, že v tomhle není kam spěchat. Jenže Anča byla ve druháku a měla s prváky pouze společnou praxi a exkurze. A ráda dávala najevo, že je starší.

„Jo, už. Ta udělá všechno, aby si ho udržela.“

„Je boží,“ vzdychla Klára.

„Mně se zase tak moc nelíbí,“ ohrnula Natálie nos. „Kluci z vyšších ročníků jsou nafoukaný a moc mě neberou. Ačkoli pár normálních se taky najde. Třeba Matěj Dvořák nebo Vojta Beránek.“

„Ten divnej? Od elektrikářů?“ ušklíbla se Klára. „A víš, že měl být už ve třetáku? Jenomže propadl. Ne teda propadl, ale přešel k nám z gymplu. Prý na to neměl mozek nebo co.“

„Jen říkám, že vypadá dobře,“ pokrčila Naty rameny.

„Doufám, že máte hotovo, když se tak vybavujete,“ zamračila se mistrová a vzala si čistou lžici, aby ochutnala.

Klára sklopila hlavu. Hotovo měly, ale na jedničku to určitě nebylo, ani na dvojku.

„Omáčka dobrá, takže trojka,“ použila mistrová svůj obvyklý hodnoticí systém. „Vývar se vám zakalil. Myslím, že na samém konci prvního ročníku už není nutné vám opakovat, že se musí jen pomalu táhnout, nikoli vařit. Tohle není ani pro prasata. Pětku vám nedám jen z milosti,“ zatvářila se jako Matka Tereza a přesunula se k vedlejšímu stolu.

„Anička opět za jedna, jediná z celé třídy,“ šeptala Natálie a napodobovala mistrovou.

„Anička opět za jedna, jediná z celé třídy,“ zvolala mistrová a zvedla lžici, jako by to byl plamenný meč. „Tak se nezdržujte a přeneste všechno k výdejnímu okýnku, za pár

minut začínají obědy. A ty, Aničko, vyříd' mamince, že se v sobotu zastavím na přeliv.“

Studenti oborů kuchař-číšník vařili během své praxe pro školní jídelnu, kde se stravovali jak učitelé, tak studenti jiných oborů. Elektrikáři, zedníci, instalatéři, kadeřnice a krejčové. A později se za levný peníz mohli přijít najíst i lidé z města, pokud jim nevadilo, že sem a tam nebude všechno naprosto dokonalé. I když se mistrová snažila vštípit svým žákům a žákyním, co jen mohla.

„Anička a Markéta se půjdou převléknout a budou obsluhovat přímo na place, Klára, Natálie a Milan k nádobí, ostatní vydávat jídlo,“ zavelela mistrová a žáci okamžitě zaujali pozice.

„Zase my,“ mračila se Klára. „Máme se vystřídat, něco se naučit, ale já jsem věčně u škopku. Na první praxi jsem polila matikáře a od té doby se to se mnou veze.“

„Ale co jsme udělali my dva?“ ukázala Natálie na sebe a Milana.

Odpovědi se však nedočkali. Do jídelny se nahrnulo několik tříd a začal pořádný šrumec.

„To vypadá na zájezd,“ ucedil Milan směrem k okýnku.

Klára s Natálií vyprskly smíchy a mistrová po nich hodila přísným pohledem.

Po dvou hodinách, když se jídelna konečně vyprázdnila, dorazilo ještě pár seniorů a maminek s kastrůlky, do kterých si mohli nabrat, co chtěli, za symbolickou padesáťkorunu. A úplně poslední přišel Vojta.

Pozdravil mistrovou, ta mu beze slova naložila do trojitého jídlonosiče poslední kousky a padesáťkorunu odmítla.

„Asi zbytky pro pejska,“ hihňala se Klára.

„Prý jsou jeho rodiče feťáci,“ šeptal Milan. „Asi mu doma neuvaří. Nebo možná uvaří, ale ne jídlo.“

„Sám vypadá jako feťák,“ řekla Klára. „Vlasy má dlouhý skoro jako já a ty jeho hadry by nevzala ani Armáda spásy.“

„Vždyť ty taky nosíš roztrhaný džíny,“ obrátila se Naty na kamarádku. „A vlasy má náhodou pěkný. Až vyplešatí, tak si krátkých užije až až. Vidím to na bráchovi. V osmnácti měl háro, že mu holky záviděly, a teď, v pětadvaceti, se nezmůže ani na přehazovačku. Tak to má dohola.“

„Přestaňte krafat a pospěšte si,“ napomenul je Milan. „Chci stihnout autobus ve tři.“

„Ještě že jsem na intru,“ poznamenala Naty, přesto si pospíšila.

Nejlépe na tom byla Klára, bydlela přímo na okraji Mirešovic a domů v pohodě došla. Nebyla závislá na veřejné dopravě ani omezená internátním řádem.

Ačkoli řád doma nebyl o nic mírnější.

Rodiče vlastnili restauraci a kemp kousek od soutoku dvou řek. Klára a její starší bratr Filip sice měli, co chtěli, ale od mala museli pomáhat. Také proto Klára dobře věděla, že za jejími špatnými známkami z praxe musí být něco osobního.

Něco si vysvětlit uměla. Například ten ocet. Za ocet v omáčce nemohla, ale neměla důkazy. To samé s vývarem. Někdo pustil sporák na plné pecky, když si na chvíli odskočila, ale opět nevěděla kdo. I když měla o identitě pachatele docela dobrou představu. Zkrátka buď se rodiče znali s mistrovou z minula a ta ji teď trestala za nějaké nedorozumění, nebo jí Klára prostě od začátku nesedla a ta, která měla být ve třídě ta dospělá, nedokázala skrýt osobní antipatie.

Klára došla v zamyšlení domů. Vyběhla do prvního patra, odnesla batoh do svého pokoje a šla hledat rodiče. Už netrávili v restauraci každou volnou minutu, jako když začínali, přesto věděla, že je najde někde poblíž. Prošla domem do zadní části, kde byl malý dvoreček s jednou jabloní a několika velkými květináči, ve kterých rostly bylinky a keře levandule.

Nemýlila se, rodiče seděli pod jabloní, táta telefonoval a máma něco počítala.

„Jak bylo na praxi?“ zeptala se máma, aniž zvedla oči od počítače.

„Dobrý. Zakalil se mi vývar.“

Konečně si vysloužila máminu pozornost.

„Cože? Jak se ti mohl zakalit vývar?“ zeptala se, jako by opravdu nechápala, jak je něco takového možné.

„Špatně, ale zvládla jsem to,“ zvedla Klára pyšně bradu.

Nemělo cenu vysvětlovat, že ji nejlepší a nejoblíbenější holka z praxe v jednom kuse sabotuje, aniž by k tomu měla pořádný důvod. Patrně jen proto, aby byla jediná, kdo podává neustále skvělý výkon. Stačilo Kláře párkrát něco zkažit, a na jedničku to nevytáhla, i kdyby se přetrhla.

„Tak doufám, že se ti nezakalí, až tu budeš v létě na brigádě. Říkali jsme si s tátou, že jo, Karle, že ti dáme samostatné směny v kuchyni. Když nebude zrovna špička,“ dodala rychle.

„V kuchyni? V žádném případě,“ mračila se Klára. „Říkala jsem nejmíň stokrát, že máme s Natálií dohodnutou práci v občerstvení u Labe. Budeme bydlet v maringotce a...“

„Tak proč nevezmeš kamarádku sem? U nás je práce dost. Může obsluhovat na zahrádce. A jestli chcete být u vody, tak můžete v kempu převlíkat postele.“

Přesně tohle Klára nechtěla. Před měsícem oslavila šestnácté narozeniny a měla pocit, že je čas užít si prázdniny bez rodičů.

„Co ten stánek s langošema?“ navrhl táta, který konečně ukončil telefonát.

„Tam bude Věra s Dášou,“ zavrtěla máma hlavou. „Jsou tam už deset let, každou sezonu.“

„No tak, přece jen nemládnu,“ namítl otec. Jenomže dvě čiperné důchodkyně práci zatím zastaly a pomohly i jinde.

„Já do restaurace nechci,“ trvala na svém Klára. „Stačí, že pomáhám o víkendech.“

„Za to máš ale štědrý kapesný,“ připomněla jí máma.

„No, do prázdnin ještě zbývá celý měsíc, a jestli klapne ten projekt...” začal táta smířlivě.

Klára už neposlouchala. Otočila se na patě a šla zpátky do svého pokoje.

Projekt, odfrkla si. Nápadů, jak jí zkazit prázdniny, měli rodiče v zásobě nejspíš dost.

2. kapitola

Klára

Na rozdíl od ostatních, kteří preferovali praxi, měla Klára ráda i týdny, kdy chodili do školy. Obor kuchař-číšník si vybrala sama, jednak kvůli tomu, že z prostředí gastronomie pocházela, a jednak proto, že se jí to zdálo jako nejlínější řešení. Nemusela se moc učit a praxe ji bavila. Nicméně na začátku prvého uvažovala, že by si dodělala maturitu a pokračovala ve studiu. S postupujícím rokem ten pocit ještě zesílil. Najednou chtěla vědět o managementu hotelnictví a gastronomie mnohem víc. A lákala ji i cizina.

Jenže jak se zdálo, zatím ji rodiče nechtěli pustit ani do bistra na břehu Labe, natož do Francie nebo Japonska. Svůj sen však nevzdávala a snažila se mít dobré známky.

Konec roku neznamenal jen nekonečné zkoušení, ale také výlety a exkurze, a to jak ve školní týdny, tak i v ty, kdy měli praxi. Rovněž je čekala celoškolní akce, kde měli všichni ukázat, co se naučili. Kuchaři připravili banket, krejčové se

postaraly o módní přehlídku, elektrikáři zajistili ozvučení a osvětlení. Prostě každý se nějak zapojil.

Příprava trvala mnoho dní a setkávali se při ní studenti ze všech tříd a ročníků. Ačkoli ne všichni najednou. Byla to šance se poznat a omrknout, který z kluků má nejhezčí úsměv.

A právě proto se těšila toho rána do školy. Měli totiž jet na podobnou akci, ale pod taktovkou studentů ze sklářského učiliště, která se konala o několik týdnů dřív než ta jejich.

Opět to měla být společná práce nejen sklářů, ale i výrobců bižuterie a dalších uměleckořemeslných oborů.

Ráno se shromáždili u autobusu, který o tři hodiny později zastavil před budovou spřátelené školy. Klára se sice na výlet těšila a nedočkavě se hrnula ven, ale ani zdaleka ne tak moc jako Natálie. Ta od Liberce pocházela a Klára už dávno věděla, že její teta pracovala v Jablonci a vyráběla korálky.

Natálie sama milovala ruční práce, tvoření a řemesla a občas drátkovala šperky a pletla náramky i v hodinách matematiky. Svoje výrobky měla vystavené na Instagramu, a protože nedostávala kapesné, přivydělávala si jejich prodejem.

„Doufám, že tam najdu nějakou inspiraci,“ naklonila se Natálie ke Kláře, když se blížily ke vchodu. „Dobrých nápadů není nikdy dost.“

Klára přikývla, ale nevěnovala jejím slovům pozornost. Právě ji totiž míjel Pavel a oťel se jí hřbetem ruky o zadek. A byla si naprosto jistá, že to nebyla jen náhoda.

Ušklíbla se. Jeho vztah s Ančou měl nejspíš trhliny, a to znamenalo, že by mohla mít šanci. Kdo by také vydržel s takovou slepicí?

„Paní učitelko, budeme pak o tom psát slohovou práci?“ ptala se Anička jemným hláskem.

„Ne, dneska si jenom užijeme,“ řekla učitelka.

Anča zklamaně vzdychla a několik spolužáků se uchechtlo.

„Bože můj,“ protočila Natálie oči a postrčila Kláru dovnitř.

Studenti vedení učitelkou prošli dlouhou chodbou a dostali se až do multifunkčního sálu, kde bylo připravené lehké občerstvení a voda.

„Vím, že máte za sebou dlouhou cestu,“ přivítal je učitel ze sklářské školy. „Vezměte si něco k zakousnutí a pak se půjdeme podívat, co vytvořili naši studenti.“

Natálie zhltnula dvě jednohubky, popadla Kláru za ruku a táhla ji ke stolkům a vitrínám. Studenti odvedli nejen skvělou práci s výrobou, ale i s tím, jak své výrobky vystavili a nasvítili. Pokroucené větve, zbavené kůry a namořené, posloužily jako zajímavý věšák na korále a náramky. Brože se zase hezky vyjímalý v mísách plných rýže nebo kávových zrn, v nichž vypadaly jako vzácné pralinky. Přírodní materiály zaručeně vládly, ale k vidění byly i věci z 3D tiskárny. Ty však Kláru moc nelákaly. Mnohem více se jí líbilo dřevo, kůže, konopné látky, přírodně barvená vlna, ale hlavně sklo. Některé kousky vypadaly moderně, jiné jako z nějakého fantastického snu. Těžitka, vázy, ale i poměrně velké sochy ji fascinovaly, i když asi ne tolik jako Natálii.

„Vybrala jsem si špatnou školu,“ řekla Kláře a prstem přejížděla po hladkém povrchu stolní lampy.

„Tak proč jsi nešla sem? Máš to kousek od domova,“ divila se Klára.

„No právě. Chtěla jsem co nejdál, abych mohla být na intru, ale kuchařina mě nebaví. Celý den se dřeš, a zůstane po tom akorát... víš co... ráno v záchodě. Tyhle věci přežijou sto let. I víc. Miska nebo těžitko se jednoho dne vydraží za tisíce, ale nikdo si nebude pamatovat, že jsem jednou, kdysi dávno, udělala skvělý hovězí Wellington.“

Klára pokrčila rameny. Možná si dovedla představit lepší kariéru, ale vyrostla v tom a nic jiného neznala. Nakonec i v gastronomii se daly dělat zajímavé věci. Nemusela to být úplná nuda.

„Jsem si jistá, že ty si svoji cestu nakonec najdeš. Prodáš toho přece docela dost.“

„Jo, jako kapesný je to fajn, ale rodinu bych neuživila,“ vzdychla Natálie a přešla k dalšímu stolu.

Na něm ležela velká mísa vydlabaná ze dřeva, naplněná jemným, téměř bílým pískem. Sloužila jako podklad pro šperky z naplaveného dřeva, vodou omletých sklíček a sladkovodních perel.

„To je taková nádhera,“ rozplývala se.

Ano, krásné barevné sklo se Kláře líbilo, i kožené pásky a kabelky, ale slastné vzdychání nad nějakým dřevem z pláže nechápala. Opustila zasněnou kamarádku a vrátila se ke stolu s občerstvením.

Částečně i proto, že tam stál Pavel a Anča nebyla nikde v dohledu. Možná by se ho mohla zeptat, jaký by jí doporučil zákusek. Než však k němu došla, předběhla ji Markéta. Nacpala mu do pusy kuličku hroznového vína a hihňala se jako pominutá.

Klára je minula a pokračovala dál na druhou stranu dlouhého stolu, kde ležely tácy se sladkostmi. Vzala si ovocný košíček. Kousla do něj a litovala, že je na veřejnosti, protože doma by ho určitě vyplivla. Mistrová by jí za podobný nedala ani čtyřku z milosti. Ve vanilkovém krému zřetelně cítila tuhé kousky a těsto se příliš drolilo.

Rozhlédla se, jestli přece jen není poblíž nějaký koš, ale místo toho její zrak spočinul na pohledném klukovi, který ji, jak se zdálo, pozoroval. Se sebezapřením spolkla nepovedený košíček a obrátila se zpět ke stolu. Nikdo nemusel vidět, jak se usilovně snaží překonat podivnou pachutí.

Když se její zkřivený obličej vrátil k normálu, znova se otočila, ale mladík už tam nestál. Zato se k ní blížila Natálie.

„Mají tady krámek. Můžeš si tam koupit výrobky i suroviny,“ drmolila. „Honem, musíš jít se mnou.“

„Ale já nechci nic kupovat,“ namítla Klára.

„Nechci, abys něco kupovala. Pomůžeš nosit. Mám jen dvě ruce a jeden batoh, který nepatří k největším.“

Klára vzdychla a následovala kamarádku k obchůdku. Ten rozhodně vypadal lákavěji než stůl s občerstvením. Možná by si také mohla něco koupit. Například náušnice nebo náramek.

„Tohle je můj sen, ale sedm tisíc fakt nemám,“ řekla Natálie smutně.

Klára zírala na podivnou krabici, která nevypadala, že by mohla stát tolik peněz.

„Co je to?“ ptala se zmateně.

„Základní sada na vitrážování technikou tiffany,“ vysvětlila Natálie a upřeně se dívala na krabici, jako by od ní nemohla odtrhnout oči. „Nejdražší je na tom ta bruska.“

„Určitě seženeš nějakou levnější. Vsadím se, že je dost znuděných paniček, co se chtějí věnovat nějakému umění a oslňovat kamarádky na instáči, ale pak zjistí, že si polámou nehty, a ještě rády se jí za pár korun zbaví.“

Natálie vyprskla smíchy. „Tak jo. Dneska ji kupovat nebudu, aspoň mi zbyde víc peněz na korálky.“

„Víš, že nás ještě čeká módní přehlídka a ukázka práce se sklem?“

„Jo, vím, ale krámek za chvíli zavírá, musíme to nanosit do autobusu.“

„Dobře, jestli teda najdeme řidiče.“

„To je zařízený,“ uklidňovala ji Natálie a začala házet do košíčku sáčky s korálky.

„Neříkala jsi, že toho máš doma od tety celou hromadu?“

„Jasně, kupuju jen takový ty větší a výraznější, který doma nemám.“ Potom začala vysvětlovat, na co přesně je potřebuje a proč, ale to už Klára nevnímala. Líbily se jí hotové výrobky, ale procesu výroby nerozuměla a ani ji nijak zvlášť nebavil. Nicméně ochotně nabídla pomocnou ruku a odnesla tašky do autobusu.

Jen tak tak, že se stihly připojit ke třídě a prohlédnout si výrobu vánočních ozdob, broušení skla a nakonec i módní přehlídku.

„Mám inspiraci na celý rok,“ zasnila se Natálie, když se vraceli k autobusu, a listovala při tom fotografiemi v mobilu.

„Počkej!“ zavolal kdosi.

Klára stála jednou nohou na schůdku, přesto se otočila, aby zjistila, co se děje.

K autobusu se řítíl ten kluk, který ji pozoroval, když se dusila ovocným košíčkem. Nebylo pochyb, že běží právě za ní.

Zapomněla jsem něco? Batoh, mobil, peněženka, blesklo jí hlavou, ale všechno měla u sebe.

„Počkej, nesu ti tohle.“

Teprve když se zastavil a přestal máchat rukama, všimla si, že nese nějakou skleněnou kouli. Bylo to těžítko. V křišťálovém skle byla zalitá červená jahoda s lístečkem a kvítkem, rovněž ze skla.

„Já... no... nic jsem si nekoupila.“

„To jsem ti vyrobil.“

Chtěla něco říct. Zalapala po dechu, ale nevydala ani hlásku.

„To je v pořádku,“ řekl ten kluk, nádherně se usmál, vložil těžítko Kláře do dlaně a naznačil, ať nastoupí do autobusu.

Netušila, co to má znamenat, ale těžítko si vzala a jako ve snách došla ke své sedačce. Ovšem kdyby ji Natálie nešťouchla do ramene, nejspíš by tam stála a neposadila by se.

„Aspoň mu zamávej,“ vybídla kamarádku.

Klára poslechla. Kluk sice už odcházel, přesto se ještě otočil a také zamával.

„Já vůbec nevím, co to mělo znamenat,“ koktala Klára.

„Znamená to, že budeš mít jednu vzpomínku s krásným příběhem. Taky se mi to stalo. Na zámeckém jarmarku jsem dostala od hrnčíře misku. Používám ji na drobnosti.“

Klára se usmála a konečně si těžítko pořádně prohlédla. Bylo opravdu krásně hladké a jahoda uvnitř vypadala úplně

jako živá. Nechápala, jak to někdo dokázal vyrobit. Hlavně jemný, téměř průsvitný kvítek.

„Pavel po tobě čumí,“ uchechtla se Naty. „Chlapi vždycky chtějí, co chce někdo jiný.“

Něco na tom bylo. Klára se letmo ohlédla a viděla, že na ni Pavel skutečně hledí s fascinovaným výrazem, zatímco Anča vedle něj ji propichovala očima.

Klára jí věnovala líbezný úsměv a otočila se zpátky po směru. Zdálo se, že se ještě budou dít zajímavé věci.

3. kapitola

Klára

Kdysi dávno, když zakládali kemp, skoupili Klářini rodiče mnoho pozemků, nikdy však s nimi nemusela na obhlídku parcel ani ona, ani Filip. Nejspíš proto, že ještě nebyli na světě. Přesto nechápala, proč z toho teď dělají rodinný výlet.

„Doufám, že nebudeme litovat,“ vzdychla máma. „Pamatuješ, za kolik jsme před dvaceti lety koupili celý kemp? Tenhle kousek nás bude stát přesně to samé.“

„Pozemek nejsou vyhozené peníze, ale investice. Pokud to nebude fungovat, prostě to necháme ladem, peníze tam budou ve větším bezpečí než v bance,“ uklidňoval ji táta.

„Fungovat co?“ zeptala se Klára. Jejich řeči o nějakém tajemném projektu ji unavovaly, ale když už musela obětovat neděli, chtěla aspoň vědět proč.

„Našli jsme pozemek u Lužence,“ pustil se táta do vysvětlování. „Na kemp není dost velký, ale je to opravdu pěkné

místo jen kousíček od soutoku s Ohří. Vede tam cyklostezka a je to pár minut od Mirešovic. Klidně tam můžeme dojít pěšky, kdyby bylo nejhůř. Prostě lepší polohu jsme si nemohli přát.“

„Dali jste se na cyklistiku?“ utrousil Filip sarkasticky.

„Ne, postavíme tam stánky s občerstvením,“ odpověděla máma stejně příkře jako on.

„Jasně, hlavní je podnikání,“ uchechtl se.

„A pro koho asi myslíš, že to děláme?“ připomněl mu táta svoji nejoblíbenější větu.

„Vždyť nic neříkám.“

Na další rozhovor nebyl čas. Táta zaparkoval před vykořizovaným pozemkem, který skutečně ležel na nádherném místě. V tom rodiče nelhali.

Kromě občasného cyklisty projíždějícího po nedaleké stezce tam byl klid. Zeleň, kam oko dohlédlo, průzračný potok a žluté kosatce, kolem kterých poletovaly vážky. Asi bylo dobře, že to koupili rodiče než nějaký developer, který by tam natěsno nasázel levné domky s miniaturními zahrádkami. Jako relaxační zóna pro cyklisty, turisty a rodiny na výletě to opravdu bylo naprosto ideální.

Nejbližšími sousedy byl letní tábor hned za soutokem, dva tři zahrádkáři a několik menších postarších domků na samé hranici pozemku.

„Zítřka sem naženu chlapy, oplotíme to a příští týden nainstalujeme stánky. Elektřina tu je, jako záchody postačí dvě toi toiky a sprchu uděláme venkovní,“ vyjmenovával táta a zdaleka ještě nebyl u konce. „Kolem stánků a břehu potoka navezeme tatrú písku, aby se tu neroznosilo to bahničko, a mobilní domek dovezou z Polska, co tomu říkáte?“

„Ráj na zemi,“ souhlasila máma. „Škoda, že se to tak dlouho táhlo. Mohli jsme prodávat už od března.“

„Dáme sem Alenu, ta je rozumná,“ uvažoval táta. „A k ní pár brigádníků. Jednoho do stánku se zmrzlinou a jednoho

k hotdogům. A možná ještě jednoho na vykryvání směn, její neteř prý měla zájem.“

„S Alenou souhlasím, ta to zvládne,“ přitakala máma.

Klára poslouchala a kroutila hlavou, ale za chvíli to dokázala vidět.

A kupodivu všechno vnímala intenzivněji, když zavřela oči a vdechla vůni léta a vlhké trávy. Celé místo se najednou změnilo. Nebylo to opuštěné zákoutí pod kopcem plné suchých křovisek. Viděla to naprosto zřetelně a barevně.

Na kraji potoka stál malý malebný domeček se zmrzlinou přitahující pozornost svou vůní sladkých dobrot. Kolem stánku se rozprostíralo příjemné posezení, kde mohli hosté relaxovat a vychutnávat si vanilkovou zmrzlinu a jahodový koktejl. Oáza na konci města, jež časně ráno ožívala smíchem a veselými hlasy lidí, kteří se sešli, aby si užili příjemné chvíle u potoka s písčitým břehem a čistou vodou. Doslova cítila chladivý stín olše poskytující určením cyklistům úkryt před sluncem.

A viděla i jiné věci. Západ slunce zbarvující okolí do tmavorudé barvy, a když padne tma, ozáří noc plameny táboráku. Sejde se parta spolužáků a známých, možná někdo přinese kytaru, a až půjdou všichni spát, zůstane jen ona a Pavel. A snad ještě hvězdy nad nimi. Budou tam ležet a povídat si, dokud nepadne rosa. To místo bude jejich útočiště.

„Oáza daleko od všeho, a přesto místo, kde se nakonec sejde celé město,“ zašeptala pro sebe a otevřela oči. „Něčí neteř, kterou ani neznám, bude pracovat u vody, ve zmrzlinovém domečku a já budu převlíkat zablešený posteť,“ ozvala se nahlas a tvářila se uraženě.

„Jaký zablešený, já ti jednu vrazím,“ ohradila se máma. „Neříkala jsi náhodou, že už máš něco dojednaného s Natálií?“

„Dojednaného ne. Říkala jsem, že bych chtěla nějakou brigádu společně s ní. Tady by to bylo ideální.“

Zkoušela to, jenomže čekala moc dlouho. Jejich vysněné místo v občerstvení u Labe bylo obsazené a všechny lepší brigády rozebrané. A jít v pět ráno vybalovat zboží do supermarketu se jí nechťelo. To by byl lepší ten kemp.

Kdyby ovšem nevěděla o plánovaném zmrzlinovém domečku. Najednou to strašně moc chtěla. Mohla by se chodit koupat do Ohře. A být dobré dva tři kilometry od rodičů taky nebylo k zahození. Neříkali náhodou, že přivezou mobiláček?

„Nejsem si jistá, jestli bych tě mohla nechat Aleně na krku,“ přemýšlela máma.

„Proč Aleně? Zmrzlinu dokážu v pohodě prodávat já s Naty.“

„Ještě jsi neskončila ani prváček.“

„Proboha, zmrzlinu prodává kdekdo. Přivezou přívěs před obchodák, posaděj tam nějakou čtrnáctku a hotovo,“ zastal se sestry Filip.

„Hm, možná kdybys šel ty do toho stánku s hotdogama,“ snažil se táta najít přijatelné řešení.

„Radši ten kemp,“ zavrtěl Filip hlavou.

Klára po něm hodila vzteklý pohled, ale její bratr už se díval jinam.

„Do rozjezdu investujeme strašně moc peněz. Když to nevyjde, protože vy dva tady budete pořádat pařby, ztratíme sezonu a možná nás předběhne někdo s podobným nápadem. Prostě je to zodpovědnost, ne prázdniny, a už...“

„Já jsem zodpovědná,“ skočila Klára tátovi do řeči. „Do školy chodím, neflákám se po nocích, domy nesprejuju, nefetuju...“

„V zimě sypeš ptáčkům,“ uchechtl se Filip.

„Ještě to probereme,“ ukončila máma debatu a nahnala potomky zpět do auta.

Klára se posadila a nic neříkala, pevně se však rozhodla, že rodiče nakonec přemluví. Podle toho, co viděla a co říkal

táta, měla ještě poměrně dost času. Minimálně dva týdny, které zbývaly do konce školního roku.

V praxi sice nezářila, ale ještě pořád mohla argumentovat skvělými výsledky ze školy a krásným vysvědčením, které nemohlo nic pokazit, protože známky byly v podstatě uzavřené.

Zatím aspoň snila. Nějaký písek by se mohl dát i na břeh potoka, vytvořit pláž, trochu přistříhnout rákosí a postavit lávku nebo molo, kam by si mohla sednout a cachtat si nohy. Samozřejmě nejlépe s Pavlem.

Představitivost se jí rozjela na plné obrátky, a jakmile dojeli domů, zavřela se ve svém pokoji a zavolala Natálii. Ta ji vždycky podporovala i v nejšilenějších snech, jako že se z nich stanou celebrity a provdají se za milionáře, a nezklamala ji ani tentokrát.

„Jasně, počítej se mnou,“ křičela nadšeně do mobilu. „Pojedu kamkoli, jen když nebudu muset na prázdniny domů. Teda po rodině se mi stýská, ale nechci se tísnit v našem bytě. V mojí posteli už je ségra. Zajedu tam na víkend, to musí stačit.“

„Tak mi drž palce. Musím rodiče ještě zpracovat. Bylo by to snazší, kdyby mi pomohl brácha, ale ten o tom nechce ani slyšet.“

„Promluví s ním,“ slíbila Natálie. „Mám mu zavolat, nebo přijde na tu naši slávu příští týden?“

„Určitě tam bude,“ ujistila ji Klára. „Neboj se použít třeba i slzy.“

„Nasadím nejtěžší kalibr,“ smála se Natálie.

Klára se ušklíbila. Teď bylo jasné, že to má v kapse.

4. kapitola

Vojta

Ještě před rokem by se Vojta propadl hanbou. Nesnesl by pohledy spolužáků, šeptání za zády a úšklebky. Na gymplu tomu čelit nemusel, tam patřil k oblíbeným, ale sotva přešel na jinou školu, všechno se změnilo. A stačilo k tomu pár pomluv.

Jenomže najednou mu bylo jedno, co si kdo o něm myslí. A kupodivu zjistil, že je to ohromná úleva. Záleželo mu jen na několika málo lidech. Jednou z nich byla i Klára, ale ta bohužel raději poslouchala ty pomluvy. V životě se však musel zabývat důležitějšími věcmi než osobními sympatiemi.

Spočítal drobné a nervózně si prohrábl vlasy. Mistrová po něm nechtěla peníze, ale co kdyby si to rozmyslela, nebo tam byl někdo jiný? Třeba nečekala na konec roku a odjela do Chorvatska. Vzal by někdo jiný dvacet sedm korun za dvě kompletní jídla? I když jen za porce ze dna hrnce. Neměl na vybranou, musel to risknout.

Vešel do prázdné jídelny a zastavil se u výdejního okýnka. Naštěstí se ho ujala mistrová.

„Ještě že jdeš, potřebujeme umýt režon a géčka,“ řekla vyčítavě, ale přesto s úsměvem.

Vojta nerozuměl, co mistrová říkala, věděl jen, že jde pozdě. Pro jistotu se zatvářil provinile a omluvil se.

„Promiňte... ehm... zbylo něco?“

„Brambor ti dám, kolik chceš, a maso nějak namíchám, je tam už jen pár kousků. Zbyl vývar a chceš okurkový salát?

Dám ti ho do zavařovačky,“ dodala, když Vojta ukázal na pouhé tři nádoby.

Přikývl a všechno opatrně uložil do termotašky.

„Peníze si nech, stejně bychom to vyhodili,“ odmítla mistrův nabízené drobné. „Stačí, když se tu zítra zastavíš, máme ucpaný odpad. Dohodnu s tvým mistrem, aby tě uvolnil.“

Vojta ještě jednou poděkoval a pospíchal domů. Za hezkého počasí jezdil na kole, pokud mrzlo nebo pršelo, využíval městskou dopravu. Tentokrát však šel pěšky.

Bydlel na samém konci Mirešovic, v místě, které sice oficiálně patřilo pod město, ale jako ve městě to tam nevypadalo. Za poslední ulicí, kde skončily domy, velkosklad a autobazar, se táhl široký pruh zeleně a teprve za ním, na okraji zahrádkářské kolonie, se krčilo několik starších domků. Ty stály dostatečně vysoko na svahu, takže unikly posledním záplavám a následné demolici.

Prošel brankou, kterou nedávno natřel na původní zelenou, a vešel do domu. Nebo spíš do domečku, protože kuchyně a dvě místnosti nebyly žádný palác.

„Nesu oběd,“ oznámil při příchodu jako vždycky, ačkoli ten oběd znamenal spíš časnou večeři. „Jedla jsi něco?“ zeptal se babičky, zatímco chystal talíře.

„Měla jsem vajíčka,“ odpověděla babička, která seděla u velkého jídelního stolu a luštila křížovku.

Pět obstarožních slepic snášelo sotva jedno vajíčko za týden, ale kdykoli se babičky zeptal, jestli něco jedla, odpověděla, že vajíčka.

Přísahám, že v neděli ráno zajedu do Ředhoště a koupím pár nových nosnic.

„Půjdeš v neděli za mámou?“ zeptala se babička.

Takže nosnice nebudou.

„Neměl jsem to v úmyslu. Je tady kus kuřete a sekaná,“ změnil neobratně téma. „Ale samý patičky.“

„Patičky mám nejradši, jsou pěkně opečený,“ pochvalovala si babička, nicméně se nehodlala vzdát toho, co už načala. „Konečně jí to odpustí. Každý dělá chyby.“

„Bylo jí skoro třicet, když jsem se narodil. Nebyla žádná naivka, a stejně naletěla nějakému debilovi. Celý dětství jsem trpěl, protože byla moc hrdá na to, aby požádala o alimenty. Musel jsem nechat gymplu a šance, že si udělám vejšku, celý život budu jen elektrikář, přišli jsme o byt. Jenomže mně je příští měsíc osmnáct a v den narozenin o ty alimenty požádám.“

„Ona měla prostě jen moc měkké srdce,“ vzdychla babička.

„Jo, starala se o každého kromě vlastního dítěte,“ zavrčel Vojta. Přišlo mu ale líto hádat se s babičkou, která za nic nemohla a trpěla stejně jako on. Možná víc. „Navštívím ji,“ dodal mírným tónem. „Kdo ví, kdy mi to zase vyjde. Během prázdnin nebudu mít asi tolik volna.“

Stejně jako minulý a předminulý rok si Vojta dojednal brigádu v HistoryParku v Ledčicích. Bylo to nádherné místo. Nejenom že byl odtamtud krásný výhled na Říp, ale zároveň leželo mezi třemi řekami. Z jedné strany tekla Vltava, která se o několik kilometrů dále vlévala do Labe, a o kousek dál z druhé strany Ohře.

„Budeš mi chybět,“ vzdychla babička.

„Pokud nebude vyloženě nutný, abych tam přespal, budu jezdit každý den domů. Na kole to není tak daleko.“

„Nemusíš se honit, já se o sebe postarám,“ mávla rukou babička. „Ten okurkový salát je moc dobrý,“ změnila neobratně téma.

Nedávno oslavila sedmdesátku, ale stále byla v dobré formě. Horší to bylo s penězi. Z malého důchodu zaplatila zálohy na elektřinu, poplatila účty, dluhy za Vojtovu mámu a nezbylo téměř nic. O nějaké opravě na domě si mohla nechat jen zdát, stejně tak o nové pračce. Vojtu mrzelo, že ještě

domů nenosí výplatu, ale zbýval mu poslední rok. Musel to nějak vydržet.

Měl sice brigádu i během roku, ale to mu stačilo na paušál, nové boty a autobus. Jediné větší peníze představovala právě práce v HistoryParku, ale zatímco jiní si koupili nový mobil a vybavení na lyže, on zaplatil uhlí.

„Jo, povedl se jim,“ pochválil Vojta salát a trochu si přidal.

„Víš, že ty pozemky na horním konci někdo koupil?“ oznámila babička jedinou novinku, která se v těch místech udála za posledních pět let. „Už tam stavějí plot.“

„Hmm, zdálo se mi, že tu dneska jezdí nějak moc aut.“

„Nějaký pracháč si tam postaví obrovský barák a třímetrový plot, aby neviděl na sousedy. A pak se bude divit, až přijde velká voda.“

„Spíš bych to viděl na nějaký chatičky. V poslední době je to tu samý kemp.“

„Není to nakonec ten pan Vlk, co už mi dvakrát nabízel, že koupí můj domek?“ zamyslela se babička.

„Vlkovi bych nic neprodal,“ uchechtl se Vojta.

Potom si ale vzpomněl, že se Klára jmenuje Vlková. A její rodiče měli nějaký kemp a snad i restauraci. Každopádně bohatí byli dost. „Možná tam bude restaurace nebo hotel.“

„No, podle toho, jak kvaťujou, se to brzy dozvíme,“ ukončila babička spekulace a sklidila ze stolu.

Nabídl se, že umyje nádobí, ale babička odmítla, tak zalezl do svého pokoje a natáhl se na ustlanou postel.

Z prodeje pozemku radost neměl. Stejně jako babička a zřejmě i ostatní usedlíci. Býval tam klid. Potok Luženec byl v těch místech širší a hlubší, skoro jako menší říčka, a dalo se v něm plavat. Nehledě na to, že tam žili raci, pstruzi a chrostíci, známka křišťálově čisté vody. I to bylo nejspíš nenávratně pryč.

Vojta tam trávil prázdniny, ještě když s mámou bydleli v Habrovci. Na moře nebylo, tak ho máma prostě odvezla na